

[Finansministeren]

sammenhæng i forholdet mellem talen og den dagsorden, vi i fællesskab var nået frem til ved forhandlinger i formiddags.

Hr. Martin Glerup kom med nogle betragtninger om sundhedsministerens og specielt min rolle i forbindelse med de forhandlinger, der har været. Det er nødvendigt at slå fast, at det, vi taler om her, er en landsoverenskomst om almen lægegerning mellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg og Praktiserende Lægers Organisation. Den er dateret den 3. juni 1991, og den er underskrevet for Sygesikringens Forhandlingsudvalg af amtsborgmester Ib Frederiksen og for Praktiserende Lægers Organisation af den daværende formand Poul Schiøler. Det er aftalepartnerne. De har frivilligt indgået en aftale baseret på lang tids forhandling, hvor sundhedsministeren og jeg i slutfasen havde en slags mæglerrolle mellem de to parter, som ikke var nået frem til et resultat.

Jeg synes, det er væsentligt at få sagt her fra Folketingets talerstol, at flere år før der blev indgået en aftale om vagtlægeordningen, som vi nu taler om, da forhandlede Sygesikringens Forhandlingsudvalg og Praktiserende Lægers Organisation om det tema med en ændret vagtlægeordning. Og jeg kan nævne, at Sygesikringens Forhandlingsudvalg i juni 1990 vurderede, at man ved en omlægning af vagtlægeordningen, som var lægefagligt forsvarlig, ville kunne spare 250 mio. kr.

Jeg kan også nævne, at Finansministeriet og Sundhedsministeriet i september 1990 havde lejlighed til at vurdere det forhandlingsgrundlag, der på daværende tidspunkt lå mellem de to organisationer, og på det tidspunkt skønnede vi, at en lægefagligt forsvarlig omlægning af vagtlægeordningen kunne medføre en besparelse på 180 mio. kr.

Det, vi gjorde i den aftale på almenlægeområdet, som sundhedsministeren og jeg var med til at formidle, var at få opfyldt et af arbejdsgivernes ønsker, nemlig at amtskommunerne overtager ansvaret for tilrettelæggelsen af lægebetjeningen i vagttiden. Vi sagde videre, at de praktiserende læger har ansvaret for lægebetjeningen i vagttiden. Der skal opnås en besparelse i udgifterne til vagtlægeydelse og en reduktion af arbejdsomgængden og vagtbindingstiden for læger i vagttiden.

I selve den aftale, vi indgik, var der altså ikke sat beløb på, men aftaleparterne havde en

fælles forståelse om at forudsætte, at det kunne føre til en besparelse på 80 mio. kr., altså et væsentligt mindre beløb end det, som Finansministeriet og Sundhedsministeriet havde vurderet et år før – et væsentligt mindre beløb, under en tredjedel af, hvad Praktiserende Lægers Organisation tidligere havde vurderet. Det er da også sådan, at i forbindelse med forhandlingerne, hvor Amtsrådsforeningen ønskede at overtage ansvaret for tilrettelæggelsen af lægebetjeningen i vagttiden, da havde Amtsrådsforeningens formand tilkendegivet, at der i så fald ville kunne blive tale om en besparelse på 100 mio. kr.

Det har simpelt hen intet på sig, det har intet med virkeligheden at gøre, at det skulle være noget, som sundhedsministeren og finansministeren i sidste øjeblik i en sen natte-time havde opfundet. Det var noget, de to aftalepartner havde arbejdet grundigt med igennem flere år, og det skøn over besparelsen, som vi lagde til grund, var mere forsigtigt end nogle af de skøn, som parterne selv tidligere havde arbejdet med.

Kunne vi så ikke blive fritaget for den slags mærkværdige udsagn om julemænd i utide osv.? Det, der var tilfældet, var, at sundhedsministeren og jeg prøvede at formidle en aftale – og til Folketingets store tilfredshed, så vidt jeg ved, for der var ingen i Folketinget, der ønskede den konflikt, der ellers var på vej.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Der er god gang i at få vasket hænderne nu, hvor man står med regningen. Jeg har nok hørt, hvordan forhandlinger foregår, når finansministeren er med, men jeg havde ikke forestillet mig, at det var på den måde. Jeg vil tillade mig at citere Ib Frederiksen, amtsborgmester og formand for Sygesikringens Forhandlingsudvalg, i B.T. den 10. november 1991. Han siger:

»Vores oplæg gik ud på, at de enkelte amter selv kunne bestemme, om de ville skære i vagtlægeordningen. . . Dyremose gav som formidler af forhandlingerne lægerne omkring 100 mio. kr. ekstra, mod at der konsekvent skulle skæres i vagtlægeordningen for det samme beløb. . . Men den blev indført, fordi Dyremose i sidste øjeblik ville undgå en samfundsskadelig konflikt.«